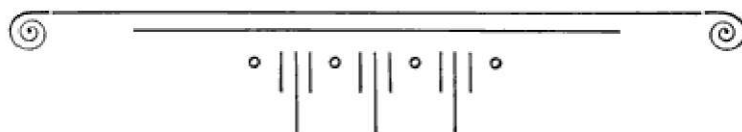

LJUBLJANSKI ZVON

Kovač.

(Naroden motiv.)

»**P**oj, kladivo, le poj, le poj!
Težaven, tužen stan je moj.

»Saj rekel sem že dostikrat:
Življenje takšno vzemi škrat!

»Let trideset sem že kovač
v samoti tej-le, star berač . . .

»Ko vse počiva, vse že spí,
ognjišče moje še gori.

»Tam zunaj črna, pozna noč,
a jaz še kujem tu na moč.

»Težko se trudim za svoj kruh,
a baba psuje me: »Lenuh!«

»In name noč in dan regljá
ko satan huda, brez srcá!

»Znoj poškropí mi grižljaj vsak . . .
Življenje takšno vzemi vrag! . . .«

»»Hoj, odpri brž, kovač, mi, čuj!
Tu vranca mojega podkuj!

»»Pot dolga skoz viharo noč . . .
Zbosíl se konj mi je gredoč.

»»Ó, daleč še imam odtod!
Oj, dolga, strahovita pot!

»»A jahati več nisem kos.
 Moj iskri konj je skoro bos.
 »»Podkuj mi ga na nogah treh!
 Jaz sam ti bodem gonil meh! . . .«
 »O, dober večer! Pred moj prag
 vsak dan ne pride jezdec tak!
 »Tak imeniten, fin gospod
 vsak dan ne jaše mimo tod!
 »Tako podkujem vam, takoj!
 To lep zaslužek bo nocoj! . . .«
 V žerjavico že piha meh
 ko burja zunaj po vrhéh.
 Ognjišče se žarí, žarí . . .
 Ko v peklu oglje plamení . . .
 Čimdalje huje piha meh,
 da trese kočá vsa se v tleh . . .
 »»Kuj, kuj podkove, hitro kuj!
 Konjiča bosega obuj!
 »»Mudi se mi naprej, na pot! . . .«
 »Vaš konj je podkovan, gospod! . . .«
 »»No, zdaj, kovač, pa le z menoj!
 Po tebe prišel sem nocoj!
 »»Hudič sem! . . . Saj si sam me zval! . . .
 Z menoj, z menoj! Kaj bi se ball! . . .«
 »Rad grem s teboj, gospod hudič!
 O, pekla ne bojim se nič!
 »Le skromen stavl bi pogoj:
 Smem ženko vzeti še s seboj?
 »Brez nje bi daleč tam pri vas
 nemara dolg me mučil čas!
 »»I, ljubši sta mi duši dve
 ko ena sama! To se vé!

»»Pokliči brž jo, če že spí! . . .««
 »Hej, ženka dobra moja tí,
 »vrag prišel póte je nocoj,
 da vzame v pekel te s seboj! . . .«

»»»Kaj?!««« kovačica zakričí —
 pred škratom z burklami stoji

razmršenih rujavih las.
 Žari se suhi ji obraz.

Ko čarovnica gleda nanj,
 vsa besna zakadí se vanj:

»»»Kaj hočeš, ti peklenski vrag?
 Poberi se mi brž črez prag!

»»»Če ne, izpraskam ti oči
 in vse polomim ti kostí! . . .«««

»»Saj grem, saj grem že, o gospá!
 Ostani brez skrbí domá!

»»Ko vzal bi v pekel te s seboj,
 vsi bratje moji pred teboj

»»pobegnili bi od strahú! . . .
 Čemú si klical me, čemú,

»»kovač?! Saj ga imaš domá
 svoj živi pekel! Hahaha!

»»Ne kliči več me! Lahko noč! . . .««
 In sam odjahal vrag je proč.

A. Aškerc.

